

slæpte efterhånden frem, at det vilde hun nok. „Så kom med mig, vi må straks ta fat!“ Hun rørte på sig, men for at se in i huset. „Ja, sig det til din mor,“ sa han. Moren gik nætop forbi, og da hun så barnet tale med en fremmed, kom hun ut på stenhællen. „Han vil læse med mig,“ sa barnet tvilrædig, med øjnene på moren. Denne svarte ikke, men satte begge hænder i siden, og så på Ødegård. „Deres barn er et vankundigt barn,“ sa han; „De kan ikke forsvare for Gud og mennesker at la henne gå således.“ — „Hvem er du?“ spurte Gunlaug skarpt. — „Hans Ødegård, søn av eders præst.“ Hennes ansigt klarnet litt, hun hadde hørt idel godt om ham. Han begynte igjen: „Når jeg engang imellem har været hjæmme, har jeg lagt mærke til dette barn. Idag er jeg blet minnet om henne på ny. Hun må ikke længer øve sig bare på det som er slet.“ Morens ansigt uttrykte tydelig: „Hvad raker det dig?“ Men rolig spurte han: „Hun skal jo dog lære noget?“ — „Nej.“ — En let rødme fløj over hans åsyn: „Hvorfor ikke?“ — „Er de kanske bedre, de som lærer noget?“ Hun hadde kun gjort én erfaring, men den holdt hun fast. — „Det undrer mig at noget menneske kan spørge derom!“ — „Ja visst; — jeg vet de er ikke bedre;“ hun gik ned ad trappen for at få ænde på dette tøv. Men han gik like i vejen for henne: „Her er en pligt som De ikke skal gå forbi. De er en uforstandig mor.“ Gunlaug målte ham fra top til tå; „hvem har sagt dig hvad jeg er?“ sa hun, idet hun gik forbi ham. „Det har De selv, og nætop nu; ti De måtte ellers ha set at dette barn går til grunne.“ Gunlaug vændte sig, øje møtte øje; hun så han vedstod hvad han hadde sagt, og hun blev rædd. Hun hadde kun omgås sjømænn og forretningsfolk; et sådant sprog hadde hun aldrig hørt. „Hvad vil du mit barn?“ spurte hun. — „Lære henne hvad der hører til hennes sjæls frælse, og så se hvad hun skal bli.“ — „Mit barn skal ikke bli annet æn det jeg vil.“ — „Jo, hun skal; hun skal bli det Gud vil.“ — Gunlaug blev dum; „hvad vil det sige?“ sa hun og kom nærmere. — „Det vil sige, at hun skal lære hvad hun har fåt ævner til; ti derfor har Gud git dem.“ — Nu kom Gunlaug ganske nær; „skal jeg da ikke rå for henne, jeg som er hennes mor?“ spurte hun, som vilde hun virkelig læres. — „Det skal De, men De må agte på andres råd, som vet bedre; De må agte på Vorherres vilje.“ — Gunlaug stod en stund stille. „Æn om hun lærer for meget,“ sa hun; „fattigmanns barn!“ la hun til og så ømt på datteren. — „Lærer hun for meget for sin stand, har hun dermed nådd en annen stand.“ — Hun fattet straks hans mening, men sa som for sig selv, idet hun så mere og mere tungsindig på barnet: „Dette er farligt.“ — „Derom er ikke spørgsmål,“ sa han mildt, „men om hvad der er ret.“ — Hennes stærke